

Ἄλλ' ὥς νὰ μὴ ἤρκουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν καταστρεπτικὸν τοῦτον πόλεμον, ἔρχονται τὰ παιδία ἅτινα μετὰ τῆς ἀνηλεοῦς ἀκηδίας τῆς συνήθους εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν, προξενοῦσι μεγίστην ζημίαν, καταστρέφοντα τὰς φωλεάς, θραύοντα τὰ ὠὰ καὶ συλλαμβάνοντα τοὺς νεωσσούς των· καὶ αὕτη εἶναι ἡ τραμεριώτερα τῶν λοιπῶν καταστροφή.

Ἀλλὰ πῶς ἀντέχουσι τὰ ἀσπλά ὄντα εἰς τὸν λυσσώδη τοῦτον πόλεμον;... Τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν μυστηρίων ἐκείνων ἅτινα ἐξηγοῦσι τὴν θαυμασίαν ἀγαθότητα μεθ' ἧς ὁ Θεὸς ἐπανορθοῖ ἀείποτε τὰ σφάλματα τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐκλεκτοῦ πλάσματος αὐτοῦ.

Ο ΠΑΙΣ ΤΗΣ ΣΑΒΟΙΑΣ.

ΥΠΟ GUIRAUD.

Μετάφρασις Δ. Βρετοπούλου.

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Ἡ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ.

Εἰς Γαλλίαν ἀναχώρει τέκνον περιπόθητόν μου,
ἢ στοργή μου πρὸς τί χρήζει; οὐδὲν ἔχω ἰδικόν μου!
εὐδαιμόνως ἐκεῖ ζῶσιν· ἐδῶ δὲ ἐν δυστυχίᾳ
ὑπαγε καλόν μου τέκνον, ἀναγκαῖα ἢ θυσία.
Ἄν τὸ γάλα τῶν μαστῶν μου πρὸς τροφήν σου ἤρκει ἔτι,
χεῖρες αἱ καταβληθεῖσαι νὰ ἐργάζωνται εἰσέτι
ἂν ἠδύναντο, ὦ μεῖνε, θὰ σοὶ ἔλεγον, ὦ μεῖνε,
ἀγαλλίσεις, χαρά μου, τὸ μειδίαμά σου εἶναι
καὶ ἐνθέρμων φιλημάτων δὲν θὰ εὕρισκον τὸ πέρας
ἀλλὰ οἴμοι! εἶμαι χήρα, τῆς ζωῆς μου τῆς προτέρας
ἢ χαρὰ ἐσθέσθη πᾶσα, συνεσθέσθη ἢ ἰσχύς μου
καὶ ἡσθένησα βαρέως ἐκ τῆς λύπης τῆς πολλῆς μου.
Εἰς πτωχοὺς τείνουσα χεῖρα, διὰ σὲ νὰ ἐπαιτήσω;
πτωχὸν τέκνον Σαβοίας εἶν' ἀνάγκη νὰ σ' ἀφήσω.
Ὑπαγε καλόν μου τέκνον ὅπου ὁ Θεὸς σὲ στέλλει.
ἀλλὰ καὶ μακρὰν ὑπάρχον ἢ πτωχή σου μήτηρ θέλει
πάντοτε νὰ ἐνθυμῆσαι τὴν φιλτάτην μας ἐστίαν·
ὦ ἐλθέ πρὶν τὴν ἀφῆσης νὰ δεχθῇς τὴν εὐλογίαν.

Εὐλογεῖ ἡ μήτηρ τέκνον φίλτατον ἀσπαζομένη
ἔσο εὐτυχὴς καὶ ἔστω ἡ ζωὴ σ' εὐλογημένη.

Τὴν μεγάλην δρῶν ἐκείνην βλέπεις πέραν; θέλω μόνη
καὶ ἐλπίζω μέχρι ταύτης νὰ σὲ συνοδεύσω χρόνοι
τέσσαρες παρῆλθον ἤδη τὸν πατέρα σου μὲ κλαῖον
πρόσωπον ἀπεχωρίσθην, ἀλλὰ δὲν ἐφάνη πλέον.
Ὡ τοῦλάχιστον ἂν ἦτο μεταξύ τῶν ζώντων ἔτι
ὁδηγὸς νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὰ νεαρά σου ἔτη
ἄλγος τόσον καὶ πικρίαν δὲν θὰ εἶχ' ἡ ἀπουσία·
ἀλλὰ φεύγεις ἐτῶν δέκα, ἀπροστάτευτος! ἡ θεία
πτέρυξ εἴθε νὰ σκιάζῃ τὴν ἀθώαν ὑπαρξίν σου.
ἄνευ ἀρωγῆς τοῦ πλάστου θὰ σωθῇς ἐκ τῆς ἀβύσσου;
Μοχθηρῶν ἐν μέσῳ μόνος, (πλεονάζει ἡ κακία)
ἄνευ τῆς μητρὸς σου ἥτις ζήσασα ἐν δυστυχίᾳ
θὰ σ' ἐδίδασκε γενναίως, ὦ υἱέ μου, νὰ ἀντέχῃς
κ' εἰς ἀντίληψιν τοῦ Πλάστου τὰς ἐλπίδας σου νὰ ἔχῃς!

Ὁ Θεὸς πλὴν οὕτω θέλει· ὑποκύψωμεν προθύμως
εἰς τὰς θύρας ἀνακτόρων νὰ πορεύεσαι εὐθύμως·
ἐνθυμούμενός με ἴσως ἐνῶ ἄδῃς, θὰ λυπῇσαι
πλὴν πρὸς τέρψιν τοῦ πλουσίου πρέπει εὐθυμος νὰ ᾄδῃς.
Ναί, ἐφ' ὅσον τὰς πικρίας δὲν αἰσθάνεσαι τοῦ βίου
ψάλλε, τὴν μικρὰν φωνὴν σου συνοδεύων μὲ βιολίου,
ἁρμονίαν, καὶ βαδίζων ψάλλε ὅσα ἐν ἀγκάλῃ
σὲ λικνίζουσα ἡ μήτηρ δι' ἀσμάτων σ' ἐβαυχάλει.
Ἄν τὰς πρώτας μου δυνάμεις δὲν ἐξήντλῃ κακὴ μοῖρα
θὰ σ' ἐποδηγέτουν μόνη σύρουσα σ' ἀπὸ τὴν χεῖρα·
τρεῖς ἡμέρας νὰ ἀνθέξω δύναμαι πλὴν τώρα ζῶσα;
θὰ ἐξέπνεον ἀφεύκτως τὰς δυνάμεις ἐξαντλῶσα
καὶ ποθῶ νὰ ἀποθάνω εἰς τὴν γῆν τὴν γενεθλίαν·
ἤδη ἄκουσον, υἱέ μου, ὕστατον παραγγελίαν·
ἐνθυμοῦ ὅτι ὁ Πλάστης τοὺς πτωχοὺς δὲν καταλείπει,
πώποτε εἰς δυστυχίαν μὴ σὲ καταβάλῃ ἡ λύπη·
πλούσιοι θὰ σ' ἐλεήσουν εἰς τὸ θεῖον ὄνομά του
ἔσο εὐτυχὴς καὶ χαῖρε· ἀπὸ ἐγκλημα φυλάττα.

Ἀλλὰ τοῦ ἡλίου τ' ἄρμα περιμένει ξένη χώρα
καὶ ἡ μήτηρ λέγει τέλος: «χωρισμοῦ ἐπῆλθεν ὥρα!»
μεταξὺ δρυῶν τὸ τέκνον φεύγει ἀσθενῶς βαδίζον
μὴ τολμῶν νὰ κλαύσῃ στρέφει τὴν μητέρα ἀτενίζον.

ΑΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ.

ὦ διαβάται ἔλεος! τῆς πείνης ἀποθνήσκω
ἀπαύστως πίπτουσα χιῶν ἐκάλυψε τὴν πόλιν
καὶ τρέμω. Ὅπως καλυφθῶ ἐν ῥάκος δὲν εὐρίσκω
κ' ἐπάγωσεν ὁ ἄνεμος τὴν ὑπαρξίν μου ὅλην.

Γονυπετῆς πρὸ τῶν θυρῶν τῶν οἰκιῶν σας, κλαίω!
ἐνῶ ἐν ὄλβῳ καὶ χαρᾷ τρυφᾶτε μ' εὐθυμίαν
ψυχίον θὰ μοὶ ἤρκει ἐν· εἶμαι μικρὸς, ἐκπνέω,
κ' εἰς ὁδολὸς θὰ μ' ἔφερεν ζωὴν, χαρὰν, ὑγείαν.

Εἰς Παρισίους, μ' ἔλεγον, ἄρτον πολὺν θὰ τύχης
(τοιαύτη γνῶμ' ἐπικρατεῖ εἰς δάσῃ μας τὰ ξένα)
τὸ τοῦ πλουσίου ἔλεος, πτωχέ, θὰ ἐπιτύχης.
Λοιπὸν! τὸν ἄρτον ἀπαιτῶ μὲ χεῖλη νεκρωμένα.

Ὅπως κερδήσω τὰ πρὸς ζῆν δότε μοι ἐργασίαν
μὲ τὴν ταχύτητα πτηνοῦ θὰ σᾶς ὑπηρετήσω
ῥιγῶ, μ' ἐκλείπει ἡ φωνή, ἀλλὰ μὲ προθυμίαν
θὰ ψάλω ἂν μὲ ᾄσματα τὸν οἶκτόν σας κινήσω.

Οὐδεὶς μ' ἀκούει. Ἐφυγον, χωροῦν πρὸς πανηγύρεις
καὶ τῶν παιγνίων εὐκρινῶς τὸν θόρυβον ἀκούω.
πᾶς ὥρας θὰ διέλθωσιν εἰς ἑορτὰς θυμῆρεις
κ' ἐγὼ ἐν ἄσυλον ζητῶν ματαίως θύρας κρούω.

Τῆς πατρικῆς καλύβης μου ὦ στέγη μακαρία
εἰς μάτην σὲ ἐπιποθῶ! ποῦ ἡ λιτὴ τροφή μας
καὶ προσευχῆς ἐσπερινῆς ἡ ὥρα ἡ ἀγία
ἀφ' ἧς ἠρύετο χαρὰν, ἐλπίδα ἡ ψυχὴ μας!

ὦ μήτερ μου, εἰς τὴν πικρὰν στιγμὴν τοῦ νὰ σ' ἀφήσω
μοὶ εἶπας τέκνον ὑπάγε κ' ἐπ' ἀνελθε εὐδαίμων.
καὶ τώρα! οὔτε δυνηθεὶς νὰ σὲ ἀνακουφίσω
θὰ ἀποθάνω ἄσιτος, θὰ ἀποθάνω τρέμων.

Ἄλλ' ὅχι! τί ὁ θάνατος κοινὸν μὲ ἡλικίαν
τὴν νεαράν μου κέκτηται; Ἐλπίδες φροῦδαι στήτε·
τί περιμένω; πίθηκα εἶχον εἰς δυστυχίαν
παρήγορον καὶ σύντροφον, νεκρὸς ἐκ πείνης κεῖται!

Ἀναισθητῶν, ἐπὶ τῆς γῆς τὴν κεφαλὴν στηρίζει
καὶ ἡ χιὼν ἐκάλυψεν αὐτὸν ἐξ ἡμισείας.
ὅτε γλυκεῖά τις φωνὴ τὴν τρικυμίαν σχίζει
καὶ φθάνει εἰς τὸν ἀπελπιν μεστὴ παρηγορίας.

- » Πᾶς δυστυχῆς καὶ πᾶς θρηνῶν ἐλθέτω θαρραλέως
μετὰ τοῦ ἤχου τοῦ βορρᾶ ἠκούοντο οἱ λόγοι.
- » Περίθαλψις τῶν δυστυχῶν τὸ ἱερὸν μας χρέος
» καὶ τέκνα μας τὰ ὀρφανά. Τὸν ὕψιστον εὐλόγει.

ΕΚΤΙΜΗΣΙΣ ΚΑΛΛΟΥΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΕΘΝΕΣΙΝ.

Εἶνε οὐχὲ μικρᾶς περιεργείας ἄξιον τῇ ἀληθείᾳ νὰ ἐρευνήσῃ τις πῶς ἐν-
νοεῖται καὶ ἐκτιμᾶται τὸ κάλλος παρὰ τοῖς διαφόροις ἔθνεσι τῆς γῆς. Ὅποι-
ους κόπους τῶντι δὲν κατέβαλεν ἡ γυναικεία φαντασία ἵνα μεταβῇ βαθμη-
δὸν ἀπὸ τῶν συκοφύλλων τῆς προμήτορος Εὐας εἰς τὴν κρινολίναν τοῦ 19^{ου}
αἰῶνος!

Θαυμάζομεν σήμερον ἐν Εὐρώπῃ τοὺς μεγάλους καὶ κανονικοὺς ὀφθαλμοὺς,
καὶ ὁμῶς οἱ Κινέζοι προτιμῶσι τοὺς λοξοὺς καὶ τριγωνικοὺς μάλλον. Ὁ Εὐ-
ρωπαῖος ἀγαπᾷ τὸ μικρὸν στόμα, ὁ Αἰθίοψ λατρεύει τὸ κολοσσιαῖον. Ὡραῖα
ᾧτα καθ' ἡμᾶς εἰσὶ τὰ μικρὰ καὶ διαφανῆ, κατὰ δὲ τὸν Αἰγύπτιον, τὰ ἔχοντα
τούλάχιστον τριῶν δακτύλων μήκος.

Καὶ πόσα ἔτι ἄλλα παράδοξα καὶ τερατώδη ἔθιμα ἀπαντῶνται παρὰ τοῖς
διαφόροις ἀπολιτίστοις λαοῖς!

Οἱ Περουβιανοὶ ἀναρτῶσιν ἀπὸ τῆς ῥινός των τοσοῦτω βαρεῖς καὶ ὀγκώδεις
κρίκους, ὥστε δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ πῶς δὲν ἐκσπῶνται οἱ χόνδροι
τῶν ῥωθῶνων των. Ἐν δὲ τῇ Ἰνδοσινικῇ καταντῶσι πολλάκις τὰ ᾧτα τῶν γυ-
ναικῶν νὰ ἐγγίξωσι τοὺς ὤμους των· τοσοῦτον βαρέα καὶ ὀγκώδη εἰσὶ τὰ ἐπ'
αὐτῶν ἐξαρτῶμενα ἐνώτια.

Γνωστὴ εἶνε βεβαίως ἡ ἐν τῇ Βορείῳ Ἀμερικῇ ἐπικρατοῦσα ἀποτρόπαιος
τῆς στίξεως συνήθεια· ὅλα τὰ δυνατὰ χρώματα ἀναμίγνυνται ἰδιοτρόπως ἐ-
πὶ τῆς μορφῆς τῶν ἀγρίων ἐκείνων φυλῶν, καὶ αἱ ἀπανθρωπότεραι καταβάλ-
λονται προσπάθειαι ὅπως καταστῇ ἡ βαφὴ ἀνεξίτηλος. Αἱ Ἰαπωνίδες ἐπίσης
ἐπιχρυσοῦσι τοὺς ὀδόντας των, αἱ Ἰνδαὶ βάφουσιν αὐτοὺς ἐρυθροῦς, καὶ αἱ
γυναῖκες τῆς Γουϋράτης μαύρους.

Αἱ Κινέζαι ἀσιτοῦσιν ἵνα καταστῶσιν ἰσχυραί, καὶ ἐμποδίζουσιν ἀπανθρώπως
τὴν αὕξησιν τῶν ποδῶν των, ἐσωκλειομένων ἀπ' αὐτῆς τῆς γεννήσεώς των
εἰς στενότατα πέδιλα· ἄλλων δὲ ἐθνῶν τῆς Ἀνατολῆς αἱ γυναῖκες διαρρή-
γνυνται τρώγουσαι ἵνα παχύνωσι.

Ήανταχοῦ λοιπὸν τὸ παράδοξον, τὸ τερατώδες, τὸ παράφρον! Καὶ πρὸς τί
ταῦτα πάντα; χάριν τῆς καλλονῆς!!